

Ušmudlaný příběh pitoreskní kostičky

Sedíme s dcerou na lavičce ve stínu jednoho úřadu v městě řadícím se do tzv. bran Šumavy. Náměstí kdysi plné stromů poskytuje větší část chládku pouze majestátností budovy státní správy.

Pozorujeme polední ruch kolem sebe. Jak se přikolébá malé, oranžové auto doprovázené obsluhou s dlouhým párátkem v ruce, která kropí květinovou výzdobu zavěšenou na stožárech pouličního osvětlení. A krom barevných květů umývá i

kopulovitá skla zhaslých luceren. Přemýšlím o elektrickém proudu, jeho přítulnosti k vodnímu či jinému vodivému prostředí.

Přítom všem projíždí auta s otevřenými okénky, řidiči či řidičkami zaměřenými na dopravní ruch, ochutnávku zmrzliny nebo s přilepeným uchem na mobilu. Umělý déšť nikomu nevadí. Žár letního poledne má svá pravidla a tolerance.

Směrem k nám se po dlážděném chodníku blíží letně oděná paní s předvojem dvou mladíc. Cosi zarachotí na dlažbě. Nejdříve u jedné, potom u druhé dívčiny. Nakonec přichází jejich statnější doprovod. V letních sandálech kopne do překážejícího kamene. Jenže ten zlobí. Jeho hranatost se nekutálí. Tak ještě jednou. A už je to. Tam patří! Pěkně k obrubníku trávníku. Blízko odpadkového koše. Však ono si s tebou strojní koště a sekačka poradí. Žena je spokojená. Jde do stínu, na lavičku. Když odcházíme s dcerou, již tam zmiňovaná trojice není.

Procházíme později okolo toho nepořádného šutru. Krčí se tam. Jako takový oukropeček. Asi tak 6x6x5 cm. Dívám se na dlažbu. Odkud asi je? Jenže jeho lůžko nenajdu. Nikde nic. Tmaví a světlí souputníci zaplnili dokonale horizont našich bot. Tak se sehnu a strčím kámen do kapsy. Skočí tam - a je zabydlen. Asi po dvou dnech, při návratu domů, jej skoro překvapeně z hlubin kapsy vyndám a položím na výsluní balkónu. Tady do něj nikdo kopat nebude. Ale jeho konečná to není.

Za pár dní jedu na zahradu. Mezi stromy, na malou loučku k jezírku s ropuchou a zdomácnělými vosíky francouzskými v čmelákovníku. Na záda si hodím do batohu pemrlici, nějaké sekáče a zapomenutou kostku. Přírodní dílna se zelenou klimatizací je připravena.

Když je zahradnická práce hotová, ropucha správně pošouchnutá a domluva s vosíky byla plodná, věnuji se tomu kousku vápence. Nejdříve si myslím, že srovnám jeho tvar do dokonalejší hranatosti. Nad vznikem a líbivým tvarem u této věci kdysi nikdo asi nepřemýšlel. Pemrlice se roztančí po jejích ploškách. Někde to jde, jinde ne. Asi není něco v pořádku. Vtisknutí tvaru ideální krychle se konat nebude. Zejména potom, co se jedna ploška odštípne v duchu kulatosti.

Tak poslechnu a tesám kuličku. Znova se kámen prosazuje. Jednu plošku ne a ne zaoblit. Beru toho kamenného skřítku ze země, na níž jsem jej opracovával. Vskočí mně do dlaně. Až jsem překvapen. Usadí se a vystrčí problémový bod. Začínám jej tvarovat v ruce. Sedí jako bílé ptáče, ani nedutá. Hřeje ve dlani. Ty má přírodo, jak hřeje! Po hlubinách Země, květnatých loukách, vrzání kobytek, otlačených kolenech přírodomilců a chůzi bosých nohou.

Kladivo lehce zní, ruka pruží a malé plošky mně padají do dlaně. Nikoho to nebolí. Hotovo. Více to nejde. Cítím to. Ještě pár úderů a něco bych pokazil. Uklízím kamenické nářadíčko. Hnědě

zabarvené plošky umístěné v rovníku šiškořidu zůstanou neoklepané. Strčím jej zase do kapsy. Je ušmudlaný od prachu, země a trávy.

Doma ten kousek vápence pozdě v noci umyji. Měsíc nám kouká potměšile do oken. Ze špinavé pouliční kostky se vyloupla třpytící se bělost. Vím, že u nás nezůstane. Někomu ji dám. Tomu, kdo do něj nebude kopat.

Pozn. Ilustrativní špalíček dřeva na fotografii pochází ze dna vodní nádrže u Mačic. Kdo ví, jak dlouho si tam poležel?

